

ANDĚL JIM ŘEKL: NEBOJTE SE!

Můžeme se dotknout svých milých, svých dětí, lidí, které máme rádi. Neumíme se ale dotknout mnoha důležitých věcí, třeba svého vztahu – v každém vztahu je nejasný prostor plný napětí, světla a tajemství, v něm si nelze na nic sáhnout, ani si tam neumíme být ničím jisti. Bez tohoto prostoru by ale žádný vztah nebyl. Myslím, že to tak je i ve vztahu lidí a jejich Hospodina. Hospodin se snaží, abychom mu, nekonečně dalekému i blízkému zároveň, rozuměli a ve vztahu vytrvali. Ví, že to neumíme, že je to náš věčný zápas. Na pomoc si bere proto nezřídka čas, kdy neumíme žehrat a zpochybňovat – noc, spánek a v něm sen. Nebo prostě jiné nechyitelné prchavé chvíle, v nichž nám svěřuje svá nejhlubší tajemství nebo přání, v nichž nás ale někdy také někam vysílá a mocně pobízí. A také si někdy na pomoc povolává bytosti, které vcházejí nepozorovaně a nečekaně, a ve chvíli, kdy se jich zatoužíme dotknout, rychle zas mizí. Anděly.

I tento mohutný barokní kostel je vystavěn kolem toho nejkřehčího Hospodinova tajemství, jeho Syna, kterého vyslal pro nás na svět. Adventní instalace se matnými papírovými anděly vlamuje do zlatého těžkého baroka s připomínkou toho, jak velká, tichá a křehká chvíle to byla, když se uprostřed hor v maličkém lidském těle narodil na svět Boží syn. Je to troufalý pokus jedné malířky nezaplášit vánek, ten tichý a jemný hlas, který Eliáše kdysi vyvedl z jeskyně.

Martina Špínková

